

KONDITIONÁL

DERIVAČNÍ SCHÉMA:

Kmen infinitivu – # + -t- +	-iau	-ume / -umēm(e)
	-um(ei)	-ute / -umēt(e)
	-ų	

kalbėti, kaĩba, kalbėjo → kalbė- # + -t- + # → kalbėčiaũ, kalbėtũ (...)
sėdėti, sėdi, sėdėjo → sėdė- # + -t- + # → sėdėčiaũ, sėdėtũ (...)
rašyti, rašo, rašė → rašy- # + -t- + # → rašyčiaũ, rašytũ (...)

KOMENTÁŘ

1. V první osobě sg. sufix -t- se mění na -č- v důsledku palatalizace: *kalbėčiaũ, rašyčiaũ* etc.
2. V závorkách uvedené koncovkové segmenty **-ei** (2. os. sg.) a **-e** (1. a 2. os. pl.) se v dnešní litevštině často vypouštějí. Vzniklé kratší tvary mají stylistický odstín hovorového jazyka, ale jsou zcela normativní.
3. Krátké a dlouhé tvary koncovek v 1. a 2. os. pl. (*-ume* ↔ *-umėme*; *-ute* ↔ *-umėte*) jsou zcela synonymní. Volba jedné či druhé varianty se koná podle druhotných argumentů, jako jsou jazykový rytmus (v poezii), fonetické okolí slovesa apod. Dnešní hovorová litevština tenduje k častějšímu používání krátkého tvaru v 1. os. pl. (*būtume* oproti *būtumėme*; *norėtume* oproti *norėtumėme*), v 2. os. pl. však preferuje dlouhé tvary (*būtumėte* oproti *būtute*; *norėtumėte* oproti *norėtute*).
4. Kondicionální tvary mají stejné prozodické charakteristiky jako infinitivní kmen dotyčného slovesa.

CVIČENÍ. Vyčasujte v kondicionálu:

láukti, láukia, láuķė [čekat]; ródyti, ródo, ródė [ukazovat]; válgyti, válgo, válgė [jíst]; būti, yrà, bùvo [být]; vėžti, vėža, vėžė [vézt]; pėšti, pėša, pėšė [škubat]; dainúoti, dainúoja, dainàvo [zpívat]; lýti, lýja, lijo [pršet]; ziřzti, ziřzia, ziřzė [bzučet]; gýti, gýja, gįjo [hojit se]